

Turbók Attila

OLVADÓ CUKORSÜVEG

Ülnek együtt: szülő, gyerek.
Ülnek az izzó ég alatt.
Cserélődik szándék, szerep,
beszélhetnékjük elakadt.

Atyácska rezzen, tétova,
a lány feszült, ám önfeledt,
hallgatásuk tág udvara
aláaknázott, sík terep.

Érzik mindketten: elszakadt
a gyermekláncfű-kötélék.
A lány lombos jövőbe kap,
az atyja hármat visszalép.

Zsombékként, sásként ott susog
a gyermekkor tava körül
sokféle loncs szó, csel, szitok,
kéretlenül, kegyetlenül.

Az ám! A mimikris viták,
a szülők tébolyult heve,
szembogár lett a tört virág
reszkető árnyú sírhelye.

A szép család! A nagy szavak!
Az olvadó cukorsüveg.
Szentimentális fordulat.
Az emléke is jéghideg.

Egyszer majd, tán nagy hó szakad,
a lány atyjához visszatér,
ránéz, a búcsú elmarad,
közelít csak a két tenyér...

Hitel, 2010/5.

(Turbók Attila 1943-ban született Budapesten. Verset ír.)